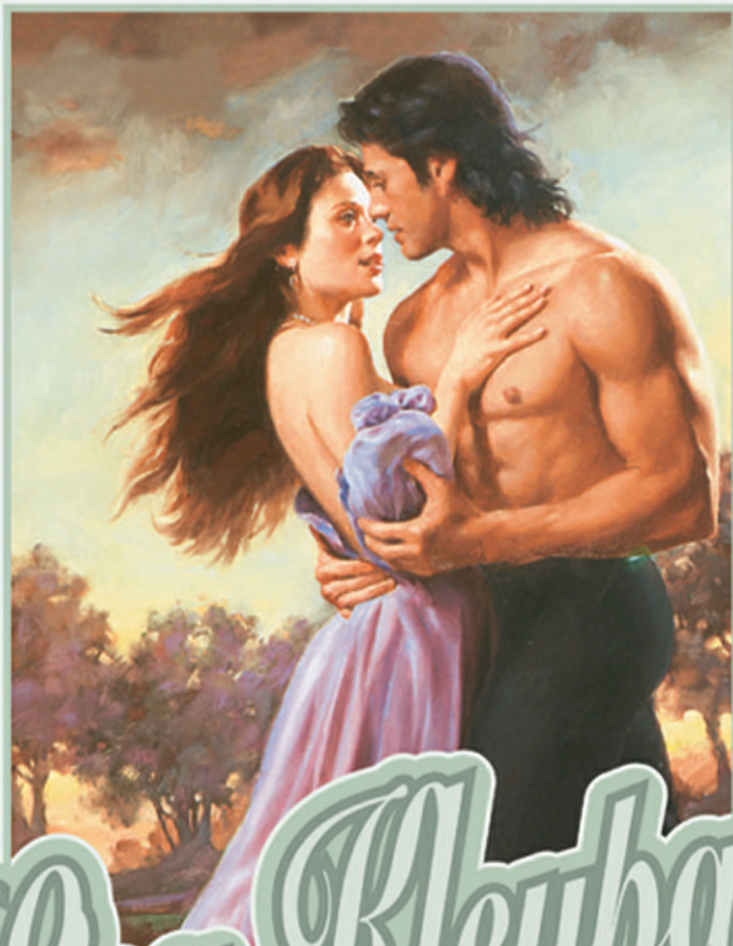

Lisa Riley pas

TAJEMSTVÍ
LETNÍ NOCI

Lisa Kleypas

TAJEMSTVÍ
LETNÍ NOCI

2011

Copyright © 2004 by Lisa Kleypas
Translation © 2005, 2010 by Jana Vlčková
Cover design © 2005 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SECRETS OF A SUMMER NIGHT,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2004,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Lenka Vymazalová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2011

ISBN 978-80-7303-617-1

Věnováno Julii Murphyové

*za to, že se s nezměrnou láskou a trpělivostí šikovně
stará o Griffina a Lindsay...*

*Velice jsi mi pomohla s obchodní stránkou mé profese
a stala ses váženým členem naší rodiny.*

Děkuji Ti zejména za to, že jsi zůstala sama sebou.

Navždy milující

L. K.

PROLOG

LONDÝN 1841

Ačkoliv Annabelle Peytonovou celý život varovali, aby si nikdy nebrala peníze od cizích, jednoho dne učinila výjimku..., a vzápětí přišla na to, proč se měla řídit radou své matky.

Došlo k tomu v době bratrových vzácných školních prázdnin. Jak měli sourozenci ve zvyku, vydali se na Leicesterské náměstí zhlédnout nejnovější panoramatické představení. Dva týdny celá domácnost šetřila, aby si mohli koupit vstupenky. Jakožto jediní potomci Peytonova rodu si byli Annabelle a její mladší bratr Jeremy vzdor desetiletému věkovému rozdílu neuvěřitelně blízcí.

„Annabelle,“ vyzvídál Jeremy, sotva se vrátil od stánku, kde se prodávaly lístky na vystoupení, „máš ještě nějaké peníze?“

Zavrtěla hlavou a tázavě na hochu pohlédla. „Bohužel ne. Proč?“

Chlapec si krátce povzdechl a odhodil z čela neposlušnou kadeř barvy medu. „Zdvojnásobili cenu. Představení je zřejmě nákladnější než jindy.“

„Upoutávka v novinách se o vyšším vstupném nezmiňovala,“ pravila důstojně Annabelle. Pak ztišila hlas a zamumlala: „Zvony pekelné.“ Otevřela peněženku v naději, že nalezne nějakou zapomenutou minci.

Dvanáctiletý Jeremy se chmurně zadíval na obrovský transparent, zavěšený mezi sloupy nad vchodem do divadla. PÁD ŘÍŠE ŘÍMSKÉ: VĚRNÉ PŘEDSTAVENÍ S DIORAMATICKÝMI OBRAZY. Třebaže se premiéra konala už před čtrnácti dny, tlačili se tu netrpěliví návštěvníci, lační zázraků slavného impéria a jeho tragického pádu. „Jako byste cestovali zpátky v čase!“ básnili následně. Obvyklé panorama sestávalo z pláten zavěšených v kruhové místnosti, jež ohromovala obecenstvo ve svém středu působivě pojatými namalovanými scénami. Někdy výsledný dojem podtrhovala jímavá hudba a zvláštní osvětlení, které činily z výjevu

ještě větší podívanou, zatímco vypravěč se zvolna pohyboval po obvodu kruhu a popisoval překvapeným divákům vzdálená místa a bitvy.

Podle *Timesů* se však tentokrát jednalo o „dioramatické“ představení, což znamenalo, že malby byly vyvedeny na průsvitném naolejovaném kalikovém plátně nasvíceném zepředu a někdy i zezadu speciálně filtrovaným světlem. Tři sta padesát návštěvníků stálo ve středu točny obsluhované dvěma muži, takže se publikum během produkce pomalounku otáčelo. Souhra světel, zrcadel, filtrů a herců představujících obléhané Římany vyústila v cosi, co bylo nazýváno „živými obrazy“. Podle toho, co Annabelle četla, jsou závěrečné scény, kdy vybuchne sopka, tak realistické, že některé ženy v obecenstvu vykřikují a dokonce omdlévají.

Jeremy vyškubl portmonku z Annabelliných nervózních rukou, utáhl šňůru a předal ji zpět své sestře. „Máme dost na jednu vstupenku,“ prohlásil věčně. „Běž dovnitř. Stejně jsem to vidět nechtěl.“

Annabelle rozhodně zavrtěla hlavou. Věděla, že bratříček nemluví pravdu a chce se představení vzdát v její prospěch. „Nepřipadá v úvahu. Dvůnitř půjdeš *ty*. Já sem mohu zaskočit, kdykoliv budu chtít. To ty jsi pořád ve škole. Představení trvá pouze čtvrt hodiny. Zatímco budeš uvnitř, projdu se po obchodech.“

„A budeš nakupovat bez peněz?“ zeptal se Jeremy. Modré oči se mu pochybovačně leskly. „Ach, to musí být náramná zábava.“

„Přitažlivost nakupování tkví v prohlížení věcí, ne v jejich získávání.“

Jeremy si odfrkl. „Tímhle se utěšují chudí lidé, když krácejí po Bond Street. Mimoto tě samotnou nikam nepustím. Lepili by se na tebe všichni mužští z okolí.“

„Nebuď hloupý,“ broukla Annabelle.

Bratříček se znenadání zakřenil. Očima pohladil sestřinu líbeznou tvář, podmanivě modré oči a chomáč nazlátých kudrlinek, deroucí se zpod krempy klobouku. „S falešným studem se neobtěžuj. Moc dobře víš, jaký máš na muže vliv. A pokud je mi známo, neváháš jej využít.“

Annabelle na jeho škádlení odpověděla předstíraným zamračením. „Pokud je ti známo? Ha! Co ty víš o mých vztazích s muži, když jsi většinu času ve škole?“

Jeremy pojednou zvážněl. „Brzy se to změní,“ hlesl. „Tentokrát se do školy nevrátím... Tobě i mamince budu užitečnější, když zůstanu doma a najdu si práci.“

Dívka vykulila oči. „Jeremy, něco takového pušť okamžitě z hlavy. Zlomil bys mamince srdce, a kdyby byl naživu tatínek...“

„Annabelle,“ přerušil ji chlapec tiše, „nemáme žádné peníze. Vždyť nedáme dohromady ani mizerných pět šilinků na panoramatické představení...“

„A jaké si myslíš, že bys sehnal zaměstnání?“ dobírala si jej Annabelle. „Vždyť nemáš vzdělání ani konexe. Ledaže bys prahl po zametání ulic či kariéře poslíčka. To radši zůstaň ve škole, dokud nedozraješ pro slušnou profesi. Já si mezitím najdu nějakého bohatého gentlemana, za něhož se provdám. Pak bude všechno v pořádku.“

„To bude partie, nevěsto bez věna,“ odsekl Jeremy.

Mračili se jeden na druhého, zatímco zřízenci otevřeli vchod a natěšený dav se tlačil do divadla. Jeremy sestru ochranitelsky objal a vyvedl ji z tlačence. „Zapomeň na panorama,“ prohodil mdle. „Podnikneme něco lepšího – něco, při čem je větší švanda a nic to nestojí.“

„Například?“

Na okamžik se zamysleli. Oběma však bylo jasné, že na nic neprijdou, a vyprskli smíchy.

„Pane Jeremy,“ ozval se za nimi hluboký hlas.

„Pane Hunte,“ zvolal oslovený srdečně a natáhl pravici. „Jsem překvapen, že si mě pamatujete.“

„I já se divím, že jsem vás poznal. Od našeho posledního setkání jste vyrostl nejméně o hlavu.“ Vzájemně si potřásli rukou. „Na prázdninách?“

„Ano.“

Jeremy si všiml nechápavého pohledu své sestry, takže zatímco vysoký cizinec směřoval skupinu svých známých do divadla, špitl své sestře do ucha: „Pan Hunt – syn řezníka. Jednou dvakrát

jsem se s ním setkal v obchodě, kam mě matka poslala s objednávkou. Buď na něj hodná – je zámožný.“

Pobavené Annabelle blesklo hlavou, že na řeznického synka je pan Hunt nebyvale nastrojený. Pro tuto příležitost zvolil skvěle padnoucí černý kabátec a módně ušité volné kalhoty, pod nimiž se rýsovalo jeho štíhlé, pevné tělo. Jako většina pánů jdoucích na představení i on již smekl klobouk a vystavil tím na odiv záplavu tmavých, jemně zvlněných vlasů. Byl vysoký a robustní. Co se věku týče, hádala by mu kolem třicítky. Rysy v obličeji měl ostré, nos dlouhý a úzký, ústa široká a oči velmi tmavé. Z mužné tváře vyzařovala jakási cynická potměšilost, neskrývalo se v ní nic rozpustilého. I ledabylému pozorovateli bylo jasné, že tenhle člověk zřídka mluví do větru. Zřejmě ho poznamenala tvrdá práce a snad i jistá citíždostivost.

„Moje sestra, slečna Annabelle Peytonová,“ představil ji Jeremy. „Seznam se s panem Simonem Huntem.“

„Je mi potěšením,“ zamumlal s úklonou Hunt.

Ačkoliv mužovo zdvořilé chování nevykazovalo jedinou chybu, v očích se mu zvláště zablesklo, až dívku podivně píchlo v hrudi. Aniž tušila proč, bezděky couvla do ochranné náruče mladšího bratra a letmo přikývla. Ke svému znepokojení zjistila, že nedokáže od cizince odtrhnout zrak. Jako by mezi nimi proběhla jakási sotva patrná vlnka poznání... Ne že by se znali z dřívějšíka, spíše jako by se jejich cesty k sobě kdysi přiblížily, než je netrpělivý osud s definitivní platností zahnal každého jinam. Nevšední pocit, ale člověk se ho nedokázal zbavit. Znejistěla. Stala se zajatkyňou mužova upřeného pohledu, až její líčka zalila nevídaná, zrádná horká červeň.

Ačkoliv Hunt zíral na Annabelle, dál nevzrušeně hovořil s Jeremym. „Smím vás doprovodit dovnitř?“

Na okamžik se rozhostilo trapné ticho, které prolomil bratr s předstíranou nonšalancí: „Děkujeme vám, ale právě jsme se rozhodli změnit program.“

Hunt tázvavě vyklenul obočí. „Jste si jisti? Tohle prý stojí za vidění.“ Zadíval se na chlapce, v jehož obličeji četl vzrůstající rozpaky. Proto jej oslovil tichým hlasem: „Nepochybně existuje pravidlo, že o těchto záležitostech se před dámou nehovoří, nicméně

napadlo mě... Nezaskočila vás náhodou nečekaně vysoká cena vstupného, pane Jeremy? Pokud ano, s radostí vám vypomohu..."

„Kdepak, děkujeme,“ vyhrkla kvapně Annabelle a loktem dloubala bratra do boku.

Jeremy se ušklíbl: „Oceňuji vaši nabídku, pane Hunte, avšak moje sestra nesouhlasí..."

„Nechci to představení vidět,“ skočila mu Annabelle nevybíravě do řeči. „Slyšela jsem, že je plné násilí a rozčiluje ženy. Raději bych se v klidu prošla parkem.“

Hunt se na ni upřeně zahleděl, v očích se mu zračil výsměch. „To jste tak bázlivá, slečno Peytonová?“

Popuzená jemnou výzvou, popadla Annabelle bratra za paži a naléhavě jím zacloumala. „Je načase odejít, Jeremy. Nesmíme pana Hunta dál zdržovat. Jsem si jistá, že chce stihnout začátek představení.“

„Obávám se, že nebudu mít z vystoupení nic,“ ujistil Hunt sourozence vážně, „pakliže se ke mně nepřidáte.“ Věnoval chlapci povzbudivý pohled. „Vadilo by mi, kdyby pouhých pár šilinků připravilo vás a vaši sestru o odpolední zábavu.“

Jelikož vycítila, jak je bratr zviklán, špitla mu ostře do ucha: „Ať tě ani nenapadne nechat si od něj koupit lístek, Jeremy!“

Chlapec ji naprosto ignoroval. „Pane,“ odvětil upřímně, „kdybych se rozhodl přijmout od vás půjčku, nejsem schopen poskytnout vám záruky na její splacení.“

Annabelle zavřela oči a potichu zasténala. Zoufale se snažila, aby nikdo nepřišel na to, jak je jejich rodinný rozpočet napjatý. Vědomí, že tenhle člověk tuší, kolik pro ně znamená pouhý šilink, bylo víc, než dokázala snést.

„Není důvod spěchat,“ slyšela bezstarostná Huntova slova. „Až přistě přijedete na prázdniny, stavte se v obchodě mého otce a nechte peníze tam.“

„Potom je všechno v pořádku,“ souhlasil s očividnou spokojeností Jeremy. Na znamení dohody si potřásl se svým protějškem rukou. „Děkuji vám, pane Hunte.“

„Jeremy...,“ spustila Annabelle tlumeným šepotem.

„Počkejte tady,“ prohodil Hunt přes rameno a pospíchal k pokladně.

„Jeremy, dobře víš, jak je špatné brát si od něj peníze!“ Dívka upřeně hleděla do zatvrzelých očí svého bratra. „Jak jsi mohl? Není to správné... Když si představím, jakému člověku jsme teď zavázáni... Tohle se nesluší!“

„Jakému?“ otázal se nevinně hoch. „Povídám ti, že je zazonabaný... Aha, tobě vadí jeho nižší společenské postavení.“ Lítostivě se pousmál. „Těžko mu to mohu zazlívát, zejména když je tak nechutně bohatý. Kromě toho – my dva nepatříme zrovna k vysoké aristokracii. Upřímně řečeno, držíme se na nejnižších příčkách společenského žebříčku, což znamená...“

„Jak může být řeznický synek nechutně bohatý?“ divila se Annabelle. „Ledaže by obyvatelé Londýna konzumovali víc hovězího a slaniny, než je mi známo, protože jediný příjem plyne řezníkovi z jejich prodeje.“

„Nikdy jsem netvrdil, že pracuje v krámku svého otce,“ odvětil Jeremy nadřazeně. „Pouze jsem se vyjádřil v tom smyslu, že jsem se tam s ním *setkal*. Je podnikatel.“

„Myslíš tím finanční spekulant?“ Annabelle se zamračila. Mezi jejími známými se jakékoliv zmínky o obchodování považovaly za vulgární. Nikdo si na ně netroufal ani pomyslet. Člověk, který nadělal jmění chytrými investicemi, byl v určitých kruzích víc než nežádoucí.

„Něco víc než jen to,“ prohlásil bratr. „Ale domnívám se, že na tom, co dělá anebo kolik má nastrádáno, stejně nezáleží, protože pochází z neurozené rodiny.“

Zaslechla v bratrově hlase kritický podtón, proto se na chlapce káravě podívala zpod přivřených řas. „Mluví z tebe demokrat, Jeremy,“ ucedila suše. „Nemusíš se mnou jednat, jako bych byla kdovíjaký snob. Tutěž námitku bych vznesla i v případě, že by nám drobné strkal samotný vévoda. Na tom, že nabídka vyšla z úst pracujícího člověka, vůbec nezáleží.“

„Avšak návrhům vévody by ses tolik nebránila,“ dobíral si ji Jeremy a vzápětí se rozchechtal.

Návrat Simona Hunta ukončil další hašteření. Ostražitě si sourozence prohlédl očima barvy černé kávy a zlehka se pousmál: „Všechno jsem zařídil. Můžeme jít?“

Jeremy nadšeně vyrazil vpřed, Annabelle za ním váhavě cupitala. „Nemusíte nás doprovázet, pane Hunte,“ pravila odměřeně, vědoma si skutečnosti, že se nechová zrovna uctivě. Avšak z neznámého společníka vyzařovalo cosi, co v její duši vyvolávalo poplašené jiskření. Simon jí nepřipadal jako důvěryhodný člověk. Vlastně..., až na dokonalé oblečení a uhlazený vzhled se jí zdál divoký. Představoval typ muže, s nímž by se dobře vychovaná dáma zdráhala zůstat o samotě. Její názor přitom nikterak neovlivňovalo sociální postavení. Podvědomí ji varovalo, aby zůstala ve střehu. Dokonalý vzhled a mužnost vyzařující z neznámého člověka ji nutily k ostražitosti. „Jsem si jistá,“ pokračovala stísněně, „že se budete chtít připojit ke svým přátelům.“

Její poznámka se setkala s líným pokrčením širokých ramen. „V tomhle davu je nikdy nenajdu.“

Annabelle by mohla podotknout, že jakožto jeden z nejvyšších lidí v sále by určitě neměl s pátráním potíže, nicméně veškeré námitky byly očividně zbytečné. Ať se jí to líbí nebo ne, bude muset zhlédnout vystoupení se Simonem Huntem po boku. Nemá totiž na vybranou. Jakmile spatřila nadšení svého bratra, odpor zeslábl a ona se obrátila k Huntovi poněkud vlídněji.

„Odpusťte. Nechtěla jsem být hrubá. Já jenom, že jsem nerada zavázána někomu, koho vlastně neznám.“

Hunt po ní střelil bystrým pohledem, pronikavým až běda. „Chápu vaše pocity,“ sdělil dívce, když ji prováděl mezi lidmi, „avšak v tomto případě se nejedná o závazek. Kromě toho si nejsme zase tak cizí. Vaše rodina patří po léta k našim stálým zákazníkům.“

Vstoupili do prostorného kruhového divadla a vkročili jednou z branek na točnu jištěnou železným zábradlím. Obklopilo je přepečlivě zpodobnění krajiny starého Říma. Plošinu dělilo od kulis přibližně dvanáct metrů. Mezeru vyplňovalo strojní vybavení, nad nímž obecenstvo užaslo. Jakmile diváci zaplnili plošinu, dramaticky se setmělo. Odevšad se ozývaly vzdechy plné očekávání. Všech se zmocnilo vzrušení. Mechanismus měkce zavrňel, zpoza plátna se počala linout modrá záře, jež propůjčila namalovaným výjevům zdání opravdovosti. Dojem byl natolik věrný, až se Annabelle polekala. Zcela propadla iluzi, že se octla uprostřed sta-

rověkého města. Objevilo se několik herců v tógách a sandálech, zatímco vypravěč publiku přibližoval historii starého Říma.

Diorama bylo mnohem úžasnější, než dívka doufala. Přesto se nedokázala zcela soustředit – příliš si vedle sebe uvědomovala blízkost cizího muže. Rozhodně jí nikterak nepomáhala skutečnost, že se k ní čas od času sklonil a zašeptal jí do ucha nemístnou poznámku. Posměšně ji káral, aby neprojevovala tolik nadšení pár chlapíkům navlečeným do ložního prádla. Ačkoliv se Annabelle snažila potlačit veselí, uklouzlo jí zdráhavé zahihňání, za což utřžila od diváků stojících kolem nich několik nesouhlasných pohledů. Vzápětí jí Hunt vyčinil za to, že se chichotá během tak poučné přednášky, a ona měla nutkání rozesmát se ještě víc. Jeremy byl natolik pohroužen do představení, že si Huntových alotrií vůbec nevšiml. Dychtivě natahoval krk, aby zjistil, která část zařízení umí vyvolat takové divy.

Hunt ztichl až v okamžiku, kdy sebou točna neočekávaně trhla. Někteří diváci ztratili rovnováhu, avšak lidé stojící v jejich blízkosti je okamžitě zachytili. I Annabelle zaskočil náhlý pohyb, zčistajasna se octla v pevném objetí, přivinuta k Huntově hrudi. Jakmile nabyla rovnováhy, okamžitě ji pustil. Sklonil k dívce hlavu a tiše se zeptal, zda je v pořádku.

„Ach ano,“ hlesla bez dechu. „Prosím o prominutí. Ano, jsem naprosto...“

Hlas se vytratil do ohromeného ticha. Zaplavil ji neznámý pocit. Nikdy v životě na žádného muže podobně nezareagovala. Něco ji k němu silně táhlo a netušila, jak se s novým prožitkem vypořádat. Jistě v té chvíli věděla jen to, že by se dál ráda tulila k Huntově hrudi, opírala se o to zdánlivě nezranitelné tělo, jež se proměnilo v bezpečný přístav chránící ji před zrádnou podlahou, ujíždějící pod nohama. Muž nádherně voněl. Do nosu se jí vtírala vůně vymydlené pleti, vyleštěných bot i čerstvě vypraného prádla a dráždila všechny její smysly. Hunt se tolik lišil od napomádaných aristokratů politých kolínskou, které se pokoušela okouzlit v uplynulých dvou sezonách.

Poněkud zkroušená zírala Annabelle na plátno před sebou, aniž vnímala hru barev a stínů, jež symbolizovala příchod večera,

soumrak nad římským impériem. I Hunt se zdál podobně lhostejný, nakláněl k dívce hlavu, nespouštěl z ní zrak. Ačkoliv stále zlehka, pravidelně oddechoval, Annabelle se zdálo, že i u něho došlo k nepatrné změně.

Nervózně si olízla suché rty. „Ne... Neměl byste na mě tak civět,“ špitla sotva slyšitelně.

„Ve vaší blízkosti je škoda koukat jinam.“

Mlčela, ani se nepohnula. Předstírala, že pokušitele nevnímá, třebaže jí srdce radostně poskočilo. Copak tohle se dělá v divadle plném lidí, navíc když má po boku malého bratra? Na okamžik sklopila víčka, aby se vyrovnala se závratí, která neměla s otáčením plošiny nic společného.

„Dívej se!“ šťouchl do ní netrpělivě Jeremy. „Za chvíli vybuchnou sopky.“

Nato se místnost ponořila do naprosté tmy. Zpod podlahy se ozývalo ohlušující burácení. Kdosi poplašeně vykřikl, jiný se zachechtal. Publikum se chvělo očekáváním. Annabelle ucítila na zádech čísi ruku a ztuhla. To *jeho* dlaň zoufale pomalu klesala stále níž. Znovu ji omámila mužova vůně a pak, dřív než se dívka zmohla na odpor, se jí zmocnila Huntova ústa, jež se přimkla k jejím nevinným rtům v hladovém políbení. Zkoprněla úlekem, ruce vylétly do vzduchu jako vyplašení motýli, avšak zarazily se v půli cesty. Zakolísala. Muž ji lehce zachytil v pase jednou rukou, zatímco druhou ji laskal vzadu na krku.

Nejednalo o Annabellinu první zkušenost. Již se setkala s drzími mladíky, kteří kradli dívenkám polibky při procházkách po zahradě či v koutech osiřelých salonů. Tohle však nemělo s kradmými hubičkami nic společného. Z mužova lenivého líbání se jí zatočila hlava. Zmítaly jí neznámé pocity, příliš silné na to, aby je nevnímala. Bezmocně se zachvěla v Huntově náruči. Instinktivně vycházela vstříc jeho dobytčím rtům. Dorážely na ni, jako by požadovaly víc, odměňovaly ji za bezděčnou náklonnost úžasným pocitem, zažehujícím v Annabellině nitru požár.

Zrovna když začínala přicházet o rozum, Huntova ústa se zčistajasna vzdálila. Nerozuměla tomu. Připadala si jako omámená. Stále ji starostlivě objímal. Sklonil se k něžnému oušku a lítostivě

do něj zašeptal: „Omlouvám se. Nedokázal jsem odolat.“ Pustil ji, a když scénu zalilo rudé světlo, byl pryč.

„Podívej!“ sykl nadšeně Jeremy a vesele ukazoval na umělý vulkán, tyčící se přímo před nimi. Z kráteru tryskala rozžhavená láva. „Neuvěřitelné!“ Vtom si chlapec všiml, že Hunt zmizel. Tá-
zavě se zamračil. „Kam odešel pan Hunt? Nejspíš za svými přáteli.“ Hoch pokrčil rameny a dál se věnoval burácejícím sopkám. Jeho zaujatý jásot zanikl ve výskání ostatních.

Annabelle, neschopná promluvit, němě třesla oči. Sama netušila, zda se opravdu líbala s Huntem, anebo se jí všechno jenom zdálo. Jistě by se nenechala hubičkovat lhostejným cizincem uprostřed divadla plného lidí. Co hubičkovat? Líbat. *A jak.*

Inu, takhle to dopadá, když děvče dovolí neznámému muži, aby za ně platil. Není divu, že si pak dovoluje. A co se jejího chování týče... Zahanbená a zmatená Annabelle se pokoušela pochopit, proč dovolila Huntovi takové důvěrnosti. Měla se bránit. Důrazně ho odstrčit. Místo toho stála jako dřevo, tupě na něj civěla, zatímco on... Och, stačilo jen pomyslet a už se vyděsila. Co na tom záleží, jak a proč se Huntovi podařilo otrást jejím sebevědomím? Pravdou zůstává, že teď se mu musí za všech okolností velkým obloukem vyhýbat.